

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: En liden Bibel-Krønike for Børn og Menig-Mand

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "En liden Bibel-Krønike for Børn og Menig-Mand", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 180. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1828_227C-txt-shoot-idm6253.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

XLI. Hakon Ædelsteen.

Der var, i Harald Blaatands Tid, en Norsk Konge-Søn, ved Navn Hakon, som blev opfostret hos Kong Athelstan, eller Ædelsteen, i Engeland, og han blev siden Konge i Norge, hvor han da gjorde sig megen Umage for at faae den Christne Tro indført, som han selv var oplært i, men, uagtet Normændene ellers elskede ham som en Fader, vilde de dog ingenlunde lade deres gamle Hedenskab fare, saa al hans Uleilighed var hardtad forgiæves.

Siden, i Svenn Tveskiægs Tid, kom der en anden Norsk Konge-Søn hjem, som i 181mange Aar, paa gammel nordisk Viis, havde flakket om paa Havet som en Søhane, han hedd Olav Tryggesøn, var En af de ædleste Helte, Man kiendte i Norden, og blev en vældig Konge over hele Norge. Olav havde paa sin Udenlands-Reise selv ladet sig døbe, og stræbde nu, baade med det Gode og med det Onde, at formaae alle sine Undersaatter til det Samme, hvad ogsaa lykkedes ham saa nogenlunde; thi søndenfjelds var Troen allerede endeel udbredt fra Danmark af, og nordenfjelds foer han grumt afsted, saa de Fleste, skiøndt de strittede, dog faldt til Føie. Det var imidlertid, som Man kan tænke, kun slet bevendt med sliig en Daab, saa Mange endog blev ligefuldt ved at offre til Afguderne, og da Olav Tryggeson, kort efter, faldt, i et stort Sø-Slag med de Danske og de Svenske, tog Hedenskabet strax igien øiensynlig Overhaand i Norge.

Endelig kom, i Knud den Stores Tid, en tredie Norsk Konge-Søn hjem fra Vikings-Tog, som hedd Olav Haraldsøn, blev Enevolds-Konge, og stræbde for Alvor, ved Hjælp af engelske Præster, at christne Folket. Selv var Olav vel grundet i sin Christendom, og meende det godt, men havde dog ogsaa tit den gale Tanke, at Troen kunde og skulde udbredes med Sværd-Slag, hvorover han blev 182meget forhadt i det Norden-Fjeldske, og da han tillige strængt handhævede Retten, skedte der en Opstand imod ham, saa han maatte holde Slag med sine egne Undersaatter, og satte deri Livet til. Det aabenbare Hedenskab fik han imidlertid for bestandig udryddet, og Norge blev et christent Land, i samme Forstand som Sachsen, og de andre Lande, hvor Mængden var døbt med Sværdet over Hovedet.